

kens Medaille i Guld og et pragtfuldt indbundet Eksemplar af Jubilæumsskriftet". Naar det saaledes var en Medaille af Guld, der blev overrakt, og den ikke kunde gengældes ved denne Lejlighed med en Udmærkelse, var det af den simple Grund, at den 19. December 1920 havde man foranlediget fra Ministeriets Side, at Glückstadt fik Storkors af Dannebrog.

Dette har den højtærede Justitsminister i Erindring, og med alle disse Ting synes jeg, at Benyttelsen af dette Brev eller de Breve, som de Herrer fra anden Side har oplæst, er ganske ligegyldig. Saadan saa Folk paa Glückstadt den Gang, saadan maatte man se paa det. Det, som jeg har sagt og spurgt om, efter at Bankkommissionens Beretning var offentliggjort, det er ikke, om Offentligheden i Almindelighed havde nogen begrundet Anledning til ikke at tro, at saadan var Glückstadts Stilling, men det er det simple Spørgsmaal, om der ikke var *nogle* Mænd her i Landet, som havde begrundet Anledning til at tro, at den ikke var saadan; thi det, som Bankkommissionens Beretning siger, er jo, at der var Mænd, som havde begrundet Anledning til at tro, at Forholdene var anderledes. Og disse Mænd sad i Landets Regering.

Men den Fejl, som Justitsministeren gjorde sig skyldig i, er jo ikke den Mangel paa Forstand, at man oplæser noget intetsigende, noget for Formaalet utjenligt, nej, den Fejl, som Justitsministeren har gjort sig skyldig i, den ligger i det, Ministeren gjorde, da han benyttede et Brev, om hvilket han vidste, at det var forskaffet paa den Maade, som han selv sagde. Den højtærede Justitsminister sagde, at han havde ikke dette Brev fra Sagens Akter; altsaa Brevet har ikke hørt til Bankkommissionens Undersøgelse. Og hvorledes dette Brev er henhørende under Undersøgelsen af Aarsagerne til Landmandsbankens Sammenbrud, gad jeg ogsaa nok vide. Nej, det er et Brev, der ligesom andre Breve har ligget oppe i Banken, fra Folk, der har skrevet ved denne og andre Lejligheder til ham, og som et Medlem af Bankkommissionen har tilegnet sig, et Brev, som Professor Birck har tilegnet sig. Dette Brev er skrevet fra en til en anden, og en Trediemand kan ikke tilegne sig et saadant Brev.

Ikke desto mindre tager Justitsministeren dette Brev, om hvilket han maa vide, at det er kommet i Trediemands Besiddelse ved en Tilegnelse, som er utilstedelig, idet han udtrykkelig siger, at det hører ikke til Banksagens Akter. Det

offentliggør han, det oplæser han her med faaet det med den uretmæssige Indehavers Tilladelse til at anvende det. Jeg gør den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at hvis han havde sagt, at det laa i Sagens Akter, at det tilhørte Bankkommissionens Materiale, da vilde Forholdet jo have været et noget andet; og det, man maatte have kritiseret, maatte have været noget andet end det, der foreligger. Men det, der foreligger her, er ganske simpelt hen dette, at Landets Justitsminister benytter et uretmæssigt tilegnet Dokument med den uretmæssige Tilegners Tilladelse til at anvende det.

Dette er en Fejl, som ikke hører til de Bagateller, man kan tale om, thi hvorledes kan man være sikker paa, at en Justitsminister, der kan gøre noget saadant i Overielse eller af hvilken som helst anden Grund, haandhæver de simpleste Retsbegreber? Det var dette, jeg sagde i Gaar. Det var dette — det vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel —, jeg betegnede som: Hvordan er Retstilstanden i Landet, naar noget saadant kan ske? Det er jo ikke en Mand ude i det offentlige Liv, der tilfældigvis kommer i Besiddelse af et Brev, som en anden Mand har tilegnet sig. Nej, det er selve Landets Justitsminister, som først og fremmest maa vide, at dette var utilstedeligt. At det er mislykket som noget, der skulde bruges i en eller anden Hensigt, spiller i denne Henseende ingen Rolle, det er det, at selve Handlingen overhovedet kan ske, som nødvendigvis kræver en Misbilligelse, og jeg for mit Vedkommende maa mene, at denne Misbilligelse bør udtrykkes ganske simpelt og ligefremt udelukkende om den Handling, som er sket, og ikke paa den Maade, at Justitsministeren gør Afbigt derfor. Ikke heller paa den Maade, at Ordføreren tro Gange fastslaar, at dette er en Fejl, eller at det konservative Folkeparti i en lidt skruet Form misbilliger det paa samme Maade, nej, det maa siges ganske simpelt og klart, om Folketinget misbilliger en saadan Handling, eller om det finder, at det er den Maade, hvorpaa man skal have sine Forhold ordnet her i Landet.

Derfor har vi stillet denne Dagsorden, og derfor fastholder jeg den, og de Følger, dens Vedtagelse maatte faa, tager jeg med Ro. Det synes, som om de Konservative har ment, at denne Dagsordens Vedtagelse vilde faa en Følge, som ikke syntes dem behagelig, nemlig et Valg. Det er nu anden Gang, at et Forhold, som de Konservative misbilligede — enhver ved, i hvilken oprørt